WWW.VOICE.ORG.UA
GOLOSNADIYI@GMAIL.COM

Голос надії

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№9 (270)
ВЕРЕСЕНЬ 2013

Виходить з лютого 1991 року

ДУХОВНІ ПОРАДИ

Часто ми чуємо, що треба молитися, що без молитви неможливе успішне та плідне життя. Але коли ми починаємо молитися, то часто усвідомлюємо, що не вміємо цього робити, або ж не можемо провести в молитві дві-три години, тому що просто не знаємо, що робити в цей час. 2

ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

В італійській столиці з кожним роком зростає кількість заробітчан із слов'янських країн. Вадим Белібов, пастор євангельської церкви «Ісус Спаситель», ось уже 7 років трудиться в Римі, аби створити місце для духовного підкріплення як новонавернених, так і прибулих з інших країн християн. 4

ПРОПОВІДЬ

Рейнхард БОНКЕ: «Коли Бог створив тебе, Він не створив тебе для клітки диявола і для кайдан гріха. Коли Господь творив тебе, Він мав чудовий план для твого і мого життя, план спасіння, життя в свободі, життя в істинній радості, життя в мирі Духа Святого, життя в Божому достатку!» 5

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Слова малюка і його подорож дощовим вечором зацікавили похилого брата. Він обережно увійшов у молитовний будинок і, на своє велике здивування, побачив тільки п'ятирічного хлопчика і пресвітера церкви, що зі сльозами молився Богу. Голос Миколи Павловича луною відгукувався в порожньому будинку… 7

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ У ЛУЦЬКУ

Дмитро ДОВБУШ

22 вересня 2013 року урочисте дійство, присвячене 1025-ій річниці хрещення Русі, зібрало на Театральній площі міста Луцька близько 1400 людей. Організатором свята виступило Волинське об'єднання церков ХВЄ.

Як зауважив у своєму вступному слові єпископ Михайло Близнюк: «Ми зібралися з нагоди того, що 1025 років тому наші предки остаточно вибрали шлях, яким йти далі, — християнство. І сьогодні ми можемо сказати, що це був правильний вибір!»

У музичній програмі взяли участь Другий молодіжний хор «Церкви Христа-Спасителя» та гурт «Левит» із Луцька, духовий оркестр із Горохова, гурт «Відродження» (с. Піддубці) та тріо із Скобелки.

«Тож ідіть, і навчіть всі народи, христячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!» Такими словами почав свій виступ служитель церкви «Сіон» Микола Корнійчук, який нагадав історичні події 1025-літньої давнини: «Це слова останнього повеління Ісуса Христа своїм учням. Із цими словами послідовники Ісуса пішли розповідати людству про спасіння. Із цими словами на вустах перші християни каялися в своїх гріхах, віруючи у відкупну жертву Божого Сина, і приймали водне хрещення в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. Не зважаючи на переслідування і навіть смерть багатьох із них, поширювали Добру Вістку і увесь цивілізований світ почув про Ісуса Христа! Саме завдяки таким самовідданим проповідникам вже у перших століттях на теренах майбутньої Київської Русі розгорілося пробудження. Люди почали відвертатися від служіння ідолів!»

Присутніх вітали народний депутат України Сергій Мартиняк, заступник міського голови Лариса Соколовська та перший заступник голови обласної ради Юрій Лобач.

Єпископ Степан Веремчук звершив молитву за Україну. Присутні служителі піднесли руки до неба у подяці за мир, за урожай та у проханні про благословення народу, про збереження від корупції та від свавілля влади.

«Ісус Христос прийшов не для того, щоб ми просто святкували ювілеї. Він прийшов знайти і спасти те, що загинуло,— зазначив голова Волинського об'єднання церков ЄХБ Ярослав Троць. — Якщо сьогодні ми вимірюємо вагу кілограмами, об'єм літрами, силу струму амперами, то чим можна виміряти діяльність конкретної церкви? Кількістю побудованих храмів? Кількістю куполів чи певної церковної атрибутики? Ісус Христос дав відповідні одиниці вимірювання, Він сказав: «Ви — світло для світу». Світ живе в темряві. Сьогодні ми повинні подумати разом із владою, що можемо зробити, щоб темрява стала світлом».

Заключну промову виголосив голова союзу ХВЄ України, єпископ Михайло Паночко. «Наші предки кланялися дереву і каменю, — нагадав він. — І князь Володимир зрозумів, що ця поганська релігія гальмує усе: культуру, економіку, розвиток… На доказ цієї думки: усі країни, що досі сповідують язичництво, — відсталі й бідні. Темні люди світлого суспільства не збудують. Радянська система добре знала, що від людей треба забрати Євангелію, яке просвітлює свідомість. Коли знаходили Біблію у когось, давали по 25 років в'язниці. Вони не боялися традицій, не боялися свічок, вони боялися Біблії. Бо Біблія впливає на серце, на розум і приводить людину до покаяння. Вона відкриває, як правильно будувати сім'ю, як правильно ставитися до влади, як ставитися до ворогів… Тому Ісус не сказав будувати храми чи виконувати якісь ритуали. Він сказав: «Ідіть і проповідуйте Євангелію!» Нині Євангелія змінює Африканський континент, Корею, Китай. Тільки Христос може преобразити людину, не Магомет, не Конфуцій, не Будда… Я не говорю у їхню адресу нічого поганого, але це факт: у них немає сили, яка є у Ісуса. Чому? Будда в гробі, Магомет в гробі, Конфуцій в гробі, Ленін в гробі, Сталін в гробі, а Ісус — воскрес! Бо Він — Бог. Він не релігію нову нам приніс, а мир, здорову святу науку, розум і мудрість, щоб ми не мучили самих себе. Я закликаю всіх, хто мене чує: шануйте свою душу, дорожіть своєю честю, не продавайтеся, не йдіть в алкогольне болото, не йдіть у болото розпусти! Цінуйте собою, бо нами цінує Бог!»

ОСОБЛИВОСТІ ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКОГО БЛАГОВІСТЯ

«Ви з України приїхали?» — із таким запитанням нас неодноразово зустрічали жителі Криму. Від цієї фрази виникало змішане почуття: з одного боку — неприємна відчуженість, з іншого — ілюзія перебування «закордоном».

Хоча населення Криму справді настільки строкате, що, мабуть, наведене запитання не позбавлене певного змісту. Те ж саме можна сказати і про місцевих місіонерів. У Криму працює кілька місій, зокрема «Добрий самарянин», «Голос надії» та церква «Скинія». Відповідно — і служителі з різних куточків України.

стор. 3

ЯКИМ МАЄ БУТИ ЧОЛОВІК?

«Чоловіча» етика

Доволі часто можна спостерігати картину, як молодий чоловік, пропихаючись в натовпі старших людей, намагається першим увійти в автобус чи магазин. Він же «сильний», «мужній» і високий, знає, що, розкидавши усіх, а особливо жінок, на своєму шляху, таки досягне свого. Тоді задумуєшся, чи у тому полягає мужність, щоб людина, користуючись своїми фізичними даними, зневажала старших людей, слабших і менш сильних. З виду мужній, а всередині – справжнісінький егоїст, без краплинки співчуття й поваги, до того ж ще й без самоповаги. У народі кажуть: «Навчись спочатку поважати самого себе, а тоді будеш поважати й інших». Хіба ж поважає себе юнак, який так не по-чоловічому поводиться із жінками, старшими, літніми людьми? Стикнувшись вдруге, втретє із такими випадками, усвідомлюєш, що сила – це не фізична підготовка людини, не його, на перший погляд, тренована мускулиста статура. Істинна сила полягає у високому дусі, у благородності, у незламній волі, у благочесті. Говорячи про високий дух, згадуєш біблійного Даниїла. Де вони теперішні Даниїли? Так би хотілося, аби зовнішня форма фізично загартованих і симпатичних чоловіків відповідала їх внутрішньому світові!

ХРИСТИЯНСЬКА ЕТИКА

стор. 6

НОВИНИ ЦЕРКВИ ХВЄ УКРАЇНИ

ВСЕУКРАЇНСЬКА РАДА ЦЕРКОВ СПРИЯТИМЕ УСИНОВЛЕННЮ СИРІТ ТА ЗМІЦНЕННЮ СІМЕЙ

Представники церков і релігійних організацій налагоджують співпрацю з офісом Уповноваженого Президента України з прав дитини. Про форми взаємодії та актуальні питання у сфері захисту інтересів українських дітей йшлося під час засідання Секретаріату Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка відбулася 25 вересня 2013 року в Інституті філософії НАН України, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Присутній на засіданні Уповноважений Президента України з прав дитини Юрій Павленко наголосив: «Держава і церква об'єднані спільною метою – захистити право кожної дитини на виховання в сім'ї».

За словами посадовця, в Україні біля 64 тисяч дітей виховуються опікунами, 13 тисяч дітей перебувають в будинках сімейного типу. Щороку усиновлюється біля 2 тисяч дітей-сиріт. За останні роки Україна втратила статус донора міждержавного усиновлення, оскільки українці все активніше всиновлюють сиріт і дітей, позбавлених батьківської опіки. При цьому 1569 сімей чекають на можливість усиновити дитину.

Учасники засідання не оминули такі резонансні питання як ювенальна юстиція та підліткова злочинність. Юрій Павленко визнав необхідність публічної дискусії навколо цих ініціатив з метою запровадження в Україні правосуддя, дружнього до дитини.

Говорячи про проблему соціального сирітства, Юрій Павленко відзначив активну діяльність Комісії з питань соціального служіння при ВРЦіРО, представники якої брали участь у підготовці Національної стратегії профілактики соціального сирітства, затвердженої Указом Президента у жовтні 2012 року. Він також зазначив, що в результаті Комісія ВРЦіРО з питань соціального служіння виступила ініціатором прийняття Стратегії участі Церков і релігійних організацій України у забезпеченні права дитини на виховання в сім'ї і попередженні соціального сирітства до 2020 року.

Підсумком зустрічі стало рішення Секретаріату ВРЦіРО поглибити співпрацю як між різними конфесіями, так і з офісом Уповноваженого Президента України з прав дитини. Метою цієї взаємодії має стати остаточне подолання проблеми сирітства в Україні та зміцнення сімей з тим, щоб діти могли відчувати в них безпеку та любов.

Інститут релігійної свободи, м.Київ

УКРАЇНА МАЄ ЗБЕРЕГТИ ТРАДИЦІЙНІ СІМЕЙНІ ТА МОРАЛЬНІ ЦІННОСТІ, ІНТЕГРУЮЧИСЬ ДО ЄС

Рада Євангельських Протестантських Церков України (РЄПЦУ) висловила переконання, що «ні безвізовий режим з ЄС, ні інші євроінтеграційні прагнення України не повинні реалізовуватись будь-якою ціною, нехтуючи моральними засадами, сімейними традиціями та волею Українського народу», повідомляє Інститут релігійної свободи.

Йдеться про законопроект № 2342, яким український Уряд прагне посилити боротьбу з дискримінацією, в тому числі за ознакою сексуальної орієнтації. Слід зауважити, що таке поняття вперше запроваджується у законодавство України.

За результатами засідання Секретаріату РЄПЦУ, яке відбулась 3 вересня 2013, спрямовано звернення до голови Верховної Ради, керівників парламентських фракцій та міжфракційних об'єднань із проханням не допустити ухвалення законопроекту № 2342.

«Нещодавно український народ відзначав 1025-річчя хрещення Русі-України, тим самим ще раз ствердивши свою приналежність до багатої духовної спадщини Християнства та вірність його моральним засадам, які, на жаль, знехтувані сучасною західною ліберальною культурою. Прагнучи до Європи, ми маємо надію на покращення рівня життя та високі соціальні стандарти. Водночас більшість українців вірять, що Українська держава зможе й збагатити європейську спільноту, показавши переваги міцної сім'ї, стриманості, моральності та здорового глузду», – йдеться у зверненнях РЄПЦУ.

Представники Церков наголосили на «особистій відповідальності кожного парламентаря перед Богом та прийдешніми поколіннями за збереження моральних засад та здорового духовного ґрунту, на яких формуватимуться світогляд наших дітей та майбутнє України».

НА ЗАСІДАННІ КОМІТЕТУ ЦХВЄУ ГОВОРИЛИ ПРО ПІДХОДИ У БУДІВНИЦТВІ, ОСВІТІ, БЛАГОВІСТІ

26 вересня відбулося засідання Комітету ЦХВЄУ. Обласні єпископи та керівники відділів зібралися разом, щоб проаналізувати поточні внутрішні справи та міжконфесійну ситуацію. В контексті святкувань1025-ліття хрещення Київської Русі, служителі зауважили, що восени важливо не збавляти темпу у проведенні євангелізаційних заходів.

Одна із погоджених пропозицій — уніфікувати будівельні ініціативи та проекти різних церков. Зокрема доручити групі фахівців, включаючи архітекторів, розробку найкращих можливих проектів молитовних будинків на різну кількість місць, та сформувати бригади, які зможуть професійно і швидко будувати приміщення для нових церков. Це дозволить мінімізувати витрати на будівництво, не втрачаючи при цьому якості.

Відділ освіти одержав доручення Комітету розробити проект Стратегії підготовки служителів з урахуванням досвіду богословської освіти протягом останніх 20 років. При цьому врахувати необхідність церквоцентричності освіти, тобто можливість створення на базі Церков освітніх закладів різного рівня, виходячи із потреби Церков.

Комітет ствердив пропозицію Ради євангельських протестантських церков України про Дні молитви та посту 22 жовтня і 18 листопада за збереження Біблійних моральних цінностей в Україні. Відповідне Звернення розповсюджується по всіх громадах ЦХВЄУ.

Представник місії «Служіння незрячим» Ігор Мельничук представив членам комітету ініціативи щодо Міжнародного дня білої тростини (15 жовтня) та інших інструментів для людей, які втратили зір. Адже їх в Україні близько 200 000, і це окремий народ, який знаходиться в духовній ізоляції, хоча живе поруч з нами.

Михайло Паночко, запрошуючи зібраних священнослужителів до заключної молитви, прочитав тексти з Євангелії від Івана, 10 розділ, та Послання до євреїв, 12 розділ, про доброго Пастиря та хмару свідків. Та дав три практичні поради: слухати Його голос, дивитися на Нього та іти за Ним, за нашим Добрим Пастирем!

chve.org.ua

10 КРОКІВ ДО ЕФЕКТИВНОЇ МОЛИТВИ

ДУХОВНІ ПОРАДИ

Сергій ГУЛА

Часто ми чуємо, що треба молитися, що без молитви неможливе успішне та плідне життя. Нам рекомендують багато молитися. Але коли ми починаємо молитися, то часто усвідомлюємо, що не вміємо цього робити, або ж не можемо провести в молитві дві-три години, тому що просто не знаємо, що робити в цей час.

І, дійсно, чи не головною проблемою нашого духовного життя є відсутність стабільної та ефективної молитви, молитви яка приносить радість та плоди.

Є певні правила, які принесуть успіх в тій чи іншій справі. Так само є й підстави для ефективної молитви.

Отож, десять необхідних кроків до ефективної молитви.

ВЕЛИКЕ БАЖАННЯ МАТИ СТАБІЛЬНУ МОЛИТВУ

Без великого бажання мало чого можна досягти в нашому житті. Сильне бажання — це як бензин для автомобіля. Бажання змушує нас йти на жертви і досягати поставленої мети.

ЧІТКЕ УСВІДОМЛЕННЯ ЗНАЧЕННЯ ТА НЕОБХІДНОСТІ МОЛИТВИ

Молитва — це ефективний момент не тільки для спілкування з Богом, але для побудови з Ним тісних стосунків, що є основою нашого життя. Бог — джерело нашого життя. Він є нашою силою, нашим розумом, нашим здоров'ям, нашим щастям, нашим диханням. Без Бога життя трагічне, позбавлене істинного сенсу.

Зрештою, нам треба знати істинне призначення нашого життя, вирішувати з Богом конкретні проблеми, радитися з Ним з важливих питань…

НЕОБХІДНО ВИДІЛЯТИ СТАБІЛЬНИЙ ЧАС ДЛЯ МОЛИТВИ

Дуже важливо планувати свій день і своє життя. І це необхідно робити в письмовому вигляді — у своєму щоденнику. Пріоритетне місце в нашому плані повинна посідати молитва. Як правило, справа буде виконана в той час, який ви запланували для неї. Для стабільної та тривалої молитви необхідно мати стабільний, безпечний і тривалий час.

НАЙКРАЩИЙ ЧАС ДЛЯ МОЛИТВИ — РАНКОВИЙ

Це чудово видно з молитовного життя Ісуса. Ще коли всі спали — Він вставав рано-вранці і йшов молитися. До речі, для нас не є дивним фактом те, що Ісус, будучи Сином Божим, гостро потребував молитви, яка спонукувало Його до нічних та ранкових спілкувань з Богом. Відповідно — наскільки більше нам треба молитися?

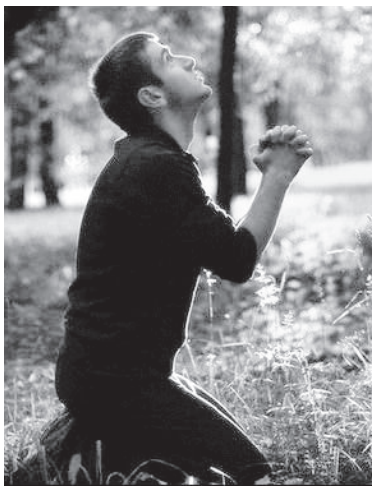

Ранок — це час, коли нам ніхто не буде заважати. Коли ми відпочили й маємо ясний розум. Думаю, найкращий ранковий час — з 5-ої до 7-ої години. А для того, щоб рано вставати, необхідно й рано лягати. Гадаю, за 21 день можна себе привчити лягати о 22 годині і вставати о 5-ій. Все залежить від нашого бажання й усвідомлення великої потреби в молитві.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ТРИВАЛОСТІ МОЛИТВИ

Щоб стати професіоналом у певній справі, нам потрібен стабільний тривалий час. Наприклад, професійний музикант чи спортсмен для успіху своєї справи виділяє щоденно від 3 до 5 годин, щоб постійно тренуватися. Як можна мати міцні стосунки з Богом, розпізнавати і сприймати Його голос, проводячи 15 хвилин на день у молитві — це несерйозний підхід до справи!

Однією з важливих засад молитви є її тривалість. Нам треба час для заспокоєння, для «переключення» з чуттєвого, душевного сприйняття на духовне. Нам потрібен час, щоб славити Господа, щоб виливати своє серце перед Богом, радитися з Ним, щоб мовчати, чекати й слухати голос Святого Духа, щоб роздумувати й записувати.

НЕОБХІДНІСТЬ СТРУКТУРИ МОЛИТВИ

Ми повинні чітко знати, що будемо робити під час молитви. А то, справді, виходить, що стали на молитву, за 5 хвилин попросили благословення на день і вирішення нужд, і все — далі нічого робити. Молитва — це не тільки прохання. Передусім це прославлення Бога, захоплення Ним… Потім це вдячність Богові за все, що Він робить. Потім це конкретна відповідь чи потреба, яку ми приносимо до Бога. Ми радимося з Господом і чекаємо відповіді під час тиші та спокою. Також це роздумування над Словом з Біблії і молитва за всі наші потреби. Структура може бути різною, але головне застереження — щоб вона не перетворилася в закон чи релігійне дійство.

ОЧІКУВАННЯ ПРОВАДЖЕННЯ ВІД СВЯТОГО ДУХА

Варто пам'ятати, що найкраща молитва та, яка пройде під впливом Духа Святого, що живе у нас. Він краще знає, як і про що молитися. Тому в молитві слід чекати відчутної присутності Божої, шукати її та йти за нею. Цей стан є наслідком стабільної і тривалої молитви, яка також приносить чітке розуміння голосу Бога і свого призначення в житті.

ЧІТКА ПОТРЕБА Й ТЕМА МОЛИТВИ

Є дуже важливим питання: що сьогодні вас мотивує проводити час з Богом, яке конкретне питання, яка внутрішня потреба? Наприклад: розуміння свого покликання чи призначення організації, чи наявність проблеми, рішення якої ви не знаєте. Чи час, коли ви тільки хочете бути з Богом і пізнавати тільки Його одного! Подумайте наперед, про що ви будете молитися вранці.

КОНЦЕНТРАЦІЯ

Відсутність фокусування в молитві є однією з головних проблем її ефективності. Під час молитви ми можемо думати про будь-що, але не про Бога. Ми не навчилися довго концентруватися на Бозі чи на своєму конкретному питанню у молитві. Цьому, справді, треба вчитися, вчитися не відволікатися і змушувати свій розум бути сфокусованим весь час на молитві. Це запорука входження в присутність Божу і можливість зрозуміти, що Бог хоче в даний час. Це запорука не тільки отримання відповіді, але спосіб відчути й отримати невидану благодать, а часто й блаженство від спілкування з Господом.

ПОВНІСТЮ ВІДДАВАТИСЯ МОЛИТВІ Й БУТИ ЩИРИМ

У молитві відкривайтеся повністю. Не дозволяйте собі спати чи дрімати, бути в'ялим і нерішучим. Повністю віддавайте своє серце прославленню Бога і захопленню Ним. Щиро кайтеся в гріхах і говоріть про свої проблеми. Виливайте своє серце. Чекайте Бога! Пам'ятаючи, що зі щирим Він поводиться щиро. І хто шукає, той завжди знаходить.

Тільки від нас залежить те, які будуть у нас стосунки з нашим Творцем. Він для цього вже все зробив!

Звичайно, ми можемо назвати тисячу й одну причину, чому в нас немає ефективної молитви. Але той, хто щиро хоче, — знаходить можливості. А хто не хоче — шукає причини та оправдання… Вибір завжди за нами!

«…Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити, чи є там розумний, що Бога шукає» (Пс. 14:2).

ЗВЕРНЕННЯ МІСІЯ «ДОБРИЙ САМАРЯНИН» ЩОДО СИТУАЦІЇ НАВКОЛО ХРАМОВОГО КОМПЛЕКСУ У ЛЬВОВІ

16.09.2013. Місія «Добрий самарянин» опублікувала звернення до громадськості не допустити передачу у власність УПЦ (МП) приміщення, у якому розташована Місія та церква ХВЄ «Воскресіння». За словами єпископа Василя Боєчка, передача приміщення, яким опікується громада ХВЄ, у власність іншій конфесії погіршить міжконфесійну ситуацію у місті та зашкодить євроінтеграційному напрямку України.

Мова йде про комплекс військового містечка № 212, що на вул. Пекарській, 57 у м. Львові, що межує із храмом Христа Спасителя. У 1992 році частину приміщень у будівлі комплексу держава передала Українській Християнській Місії відродження і милосердя «Добрий самарянин» та церкві ХВЄ «Воскресіння».

У свій час християни немало попрацювали, щоб довести до ладу занедбані кімнати колишнього військового шпиталю. А нещодавно Міноборони запропонувало Львівській ОДА взяти на баланс цей об'єкт, з метою передачі його у власність Львівської єпархії УПЦ (МП). 5 вересня керівництво облдержадміністрації створило спеціальну робочу групу, яка нині вивчає це питання.

Керівництво Місії закликало владу, політиків та небайдужих людей України і закордоном втрутитися у ситуацію, та попередити ймовірні негативні наслідки зведення двох конфесій в одному нероздільному Храмовому комплексі.

ОСОБЛИВОСТІ ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКОГО БЛАГОВІСТЯ

МІСІОНЕРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Дмитро ДОВБУШ

Початок на стор. 1

Місіонерська конференція південного регіону (Миколаївська, Запорізька, Херсонська області та АР Крим), що традиційно відбувалася в Джанкої 24 серпня, співпала з Днем незалежності України, про що зазначив директор місії Микола Синюк: «Цей рік в Україні був роком якогось особливого релігійного піднесення. Минуло 1025 років від того часу, як русичі увійшли у Дніпро. Сказав князь: «А кто не пойдет, тот супротивен мне будет!» Здавалося б, усе прекрасно, і слава Богу, що ми такі дати згадуємо — святкування, урочистості... Мені прийшла думка: а чи вразило Господа це все, що відбувалося в нашій країні? Кілька днів тому мені подзвонила донька із Котельви і розповіла, що розмовляла з деякими людьми, і хоча вони були нетверезі, та потім одна з жінок прийшла на служіння і стала цікавитися Господом. Коли я слухав, то відчув, що ці слова викликають в моїй душі якийсь рух, збудження. Думаю, Господа теж не вражає зовнішня пишнота: «...на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, аніж за дев'ятдесятьох і дев'ятьох праведників, що не потребують покаяння!» (Лк.15:7). Рух на небесах починається, коли ми свідчимо людям про Бога! Ангели радіють!»

Конференція складалася з ранкового богослужіння, інформаційної частини та семінару. Серед гостей з'їзду був пастор Іван Коханевич та гурт із с. Тарасівки, що на Київщині, який служив співом.

Головні цілі місіонерських з'їздів — обмінятися досвідом, підбадьорити один одного в непростій праці, зміцніти й отримати відповіді через Боже Слово. Тому всі промови й заклики були спрямовані саме на це.

Зокрема, старший служитель Криму Павло Федорук торкнувся питання співпраці Бога і людини. «Тільки, коли ми співпрацівники — щось відбувається! — зазначив він, навівши кілька прикладів нестандартної дії Святого Духа через людей. — Одна жінка, прикована до інвалідного крісла, дуже хотіла проповідувати Євангелію. Для цього вона написала кілька десятків записок приблизно такого змісту: «Якщо ти зайшов у тупик, не маєш виходу в житті, зайди у таку-то квартиру або подзвони по такому-то телефону». І викинула їх з вікна своєї квартири. Через півтора року утворилася помісна церква із 30 чоловік. Інший чоловік із синдромом Дауна просто непомітно вкладав людям в супермаркеті буклетики із запитанням: «Де ти будеш проводити вічність?» Через цю нехитру євангелізацію почали каятися люди — зокрема дружина посла і відомий спортсмен засвідчили, що прийшли до Бога саме таким чином».

Заступник директора місії Віталій Оніщук звернув увагу на історію Давида, який у складній ситуації «зміцнився Господом, Богом, своїм» (1Сам.30:6) і оточуючі не побачили його переляканого лиця. «Коли тобі неймовірно тяжко, — підсумував служитель, — ти можеш, чи то в тундрі, чи то в Кримському степу підняти очі вгору, бо Він — ніколи не залишає! Бог дав Давидові перемогу в ситуації, де неможливо було перемогти».

Старший служитель південного регіону України Олександр Бабійчук побажав місіонерам: «Хай буде побільше в нашому служінні Слова, отриманого від Господа. Просіть у Нього на кожен день. Бажаю вам бути Йосипами, які мають ключі від сховищ, де повно хліба!»

Інформаційна частина конференції включала в себе статистику про роботу місії та свідчення місіонерів. Микола Синюк, зазначивши, що місія існує 23 роки, сказав: «Ті, хто народився в рік заснування місії, сьогодні вже самі стали місіонерами!»

Місіонери із Запорізької області розповіли про успіхи в соціальному служінні: «В одному селі для проведення євангелізації потрібне було приміщення. Помолившись, ми звернулися до органів влади за дозволом провести захід у школі. Хоча зазвичай у таких випадках відмовляють, та несподівано ми отримали згоду. Користуючись моментом, запитали, чи можна нам також працювати з дітьми. Нас відвели в соціальний центр у справах сім'ї та молоді, де директор сказала, що вони таким поки що не займаються, але мають бажання допомогти людям. І ще нам запропонували: «Ми будемо орендувати будинки культури, наші працівники збиратимуть людей, а ви проводьте свою програму — проповідуйте і співайте!» Ми тільки подивилися один на одного! Кажемо: «Добре!» — «Тоді укладемо договір. Ми зобов'язані організовувати, ви зобов'язані приїжджати і проповідувати!» Стали проводити ці служіння. Почали проводити з с. Андріївки. Спочатку приходило небагато людей — до 30. Тоді директор каже: «Значить, оголосимо по радіо і в газеті, що будуть проводитися служіння». Знову не прийшло багато людей. Каже: «Тоді ще завеземо гуманітарну допомогу!» І з того часу ми проводимо такі зустрічі, особливо працюємо там, де люди відкриті».

Єдиний представник із Херсонської області Ольга Олеш розповіла про служіння в інтернатах та будинку престарілих: «Ми працюємо в с. Калінінське. Там є два інтернати, дім престарілих. Село вимирає. Молодь роз'їжджається. Є такі діти, як сироти при живих батьках. Одна дівчинка каже: «Мені немає куди їхати після інтернату». Ми забрали її до себе, і тепер вона молиться, читає Біблію, любить на зібрання їздити. У домі престарілих люди дуже відкриті. На пропозицію медперсоналу ми придбали магнітофон, щоб вони могли слухати Боже Слово».

На жаль, не змогли приїхати делегати з Миколаївщини. А найбільше розповідали, звичайно, місцеві — кримчани.

Зокрема, місіонери з Ялти поділилися цікавим свідченням: «З нашої церкви один брат поїхав навчатися у Севастополь, і не стало кому настроювати апаратуру. Ми звернулися до знайомого директора нічного клубу — і він прислав настройщика. Йому в нас сподобалося — і каже: «Давайте я буду щонеділі приходити, допомагати». А тепер хоче приймати хрещення!»

На думку Руслана Вознюка, пастора з Євпаторії, найпростіший метод проповіді Євангелії — це метод Ісуса Христа, а Він «проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство» (Лк.8:1), що й роблять члени їхньої церкви. Служитель також розповів про неодноразові Божі зцілення у їхній сім'ї. Подвійний перелом руки у старшої дочки був зцілений на очах. Лікарі сказали Русланові, що його дружина може померти при народженні другої дитини. Та Бог у молитві відкрив точну дату — 4 жовтня, коли, попри всі застереження, у них народилася ще одна здорова дочка. Руслан говорить так: «Я не розбираюся в усіх тих болячках, моя справа — мазати оливою!»

Місіонер з Чорноморського розповів про двох наркозалежних, які приходили до нього в дім харчуватися. Зібравши ледь не останні гроші, їх відіслали в реабілітаційний центр у Бахчисарай, та через кілька днів вони залишили його. «Було так гірко, що ми молилися за них, служили їм, старалися для них, а вони так вчинили», — каже служитель. Та через деякий час один із тих людей передзвонив, вибачився, пройшов курс реабілітації і хоче восени прийняти водне хрещення.

На жаль, не всі, хто приїхав на з'їзд, встигли поділитися своїми свідченнями та переживаннями за браком часу.

Запрошений на конференцію учитель Божого слова Ростислав Шкіндер провів семінар, головним питанням якого було: «Чому попри всі старання ми часто не маємо успіху, достойного Божої величі?» У зв'язку з цим служитель виокремив чотири можливі причини: 1) Чи готова людина витримати славу, пов'язану з успіхом? 2) Чи є достатньо мудрості, щоб правильно використати наявні ресурси? 3) Наскільки глибоке особисте богопізнання? 4) Благоговіння — єдиний гарант, що може вберегти від падіння.

А Микола Синюк у заключній проповіді звернув увагу присутніх на те, що Бог дивиться на нас не тільки як Начальник, а й просто як Батько, Який турбується навіть про дрібні потреби, Який запитує: «Яке твоє бажання?» І яке благо, якщо наші бажання збігаються з бажаннями небесного Отця!

«БІЛИЙ» ДРІБ`ЯЗОК І ЗЛАМАНИЙ ФЕН

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

Тетяна Курна, Крим

Хочу відразу поділитися радісною новиною: протягом останніх місяців у нас в церкві покаялося три людини: молода сім'я (Саша і Таня) та дівчина на ім'я Юля. Саша з Танею орендують тимчасову будівлю в одному дворі з сім'єю з нашої церкви. Спілкуючись з віруючими людьми, вони помітили, що ці люди живуть за зовсім іншими принципами, ніж всі ті, з ким вони спілкувалися раніше. Сашу взяли на роботу в свою будівельну бригаду наші віруючі брати, які багато свідчили йому про Бога; він першим і прийшов на зібрання. Тиждень потому прийшов разом з Танею, а після цього на домашній групі вони молилися молитвою покаяння. Слава Богу! Зараз ці молоді люди тягнуться до Бога, свідчать про те, що стосунки в їхній сім'ї дуже сильно змінилися у бік взаємоповаги та миру.

Дівчина на ім'я Юля вперше потрапила на спілкування віруючих людей в день так званої «вербної неділі» - після зібрання ми всією церквою організували пікнік, на який Юлю запросила її співробітниця - наша сестра Валентина. На пікніку співали багато християнських пісень під гітару, в невимушеному спілкуванні розмовляли з нею про Бога. Вона виявилася дуже відкритою, в пошуках Бога людиною. Після цього Юля кілька разів відвідувала зібрання і на одній з домашніх груп сама попросила, щоб за неї помолилися, тому що вона хоче покаятися. Минуло близько двох тижнів - і Бог хрестив Юлю Святим Духом! Це була велика радість для всіх нас! Зараз Юля проходить програму для новонавернених «Наставництво», у спілкуванні з нею видно благодать Божу, яка змінює її.

Цікаву зустріч Господь дав під час поїздки на автобусі в одне з сіл. Чоловік, поруч з яким я сиділа, приїхав на роботу до Криму з Полтавської області. Отримавши здачу від водія автобуса, він поклав «білий» дріб'язок на підлогу. На запитання: «Що це ви робите?» відповів, що у нього такий принцип - не брати «білих» копійок. Так зав'язалася наша розмова, у якій я поділилася, які в мене принципи, як вчить жити Слово Боже. Всю дорогу, десь протягом години, ми розмовляли про Бога. Я вірю, що ці слова не були марними.

Бачачи те, що Господь для навернення людей найбільше використовує особисті стосунки, ми намагаємося подружитися з оточуючими нас людьми. З цією метою ми з сестрою Лєрою і співробітницею Анею поїхали в Партеніт (місто на узбережжі). Вона давно хотіла там побувати, і ми вирішили скласти їй компанію, сподіваючись, що в неробочий обстановці її серце буде більш відкрите для розмови про Бога. Дійсно, всю дорогу в автобусі, ми спілкувалися, я розповідала Ані про те, чому я покаялася, як змінилося моє життя після навернення, і про те, що Ісус - дійсно живий Господь, до якого потрібно звернутися всім серцем, а не за допомогою різних обрядів. Дякую Богові за цей час! На роботі не було можливості так поговорити з нею.

З тією ж метою в день свята Трійці ми з Лєрою запросили на чай нашу хазяйку Любов Миколаївну, у якої орендуємо кімнату. Вона знала, що ми віруючі, і тому сама поставила запитання: «А як ви прийшли в цю віру?» Ми по черзі розповіли про своє покаяння, свідчили про те, що всі люди потребують Спасителя Ісуса Христа. Молимося за неї та її чоловіка.

Кожен день переконуюся в тому, що в Бога є безліч дивовижних шляхів,

аби людина почула про Нього. Розкажу ще одну цікаву історію. Одного ранку в мене поламався фен. Просто перестав включатися, хоча нічого такого з ним до цього не відбувалося. Відразу ж вранці я понесла його на ремонт. По дорозі до мене підійшла бабуся з проханням: «Дитинко, подай пару гривень на ліки». Я почала розпитувати її про те, що трапилося. По дорозі до аптеки вона розповіла непросту історію свого життя (смерть чоловіка і сина, смерть зятя, недавно перенесений інсульт), а я говорила їй про те, що поки ще є час, їй потрібно звернутися до Бога. Ми купили ліки, і Валентина Андріївна, давши мені свою адресу і телефон, сказала: «Дитинко, приходь». Після цього я двічі була в неї вдома, принесла Новий Завіт великим шрифтом. Сподіваюся, що вона оговтається після інсульту і зможе прийти на зібрання, які будуть проводитися за п'ять хвилин ходи від її будинку (ми міняємо приміщення на більш просторе, бо збільшується кількість людей). До речі, принісши фен в сервісний центр, я була приємно здивована, що він працює! Бог дивовижний!

Я молюся, щоб Господь давав такі зустрічі мені та моїм братам і сестрам, щоб ми були завжди готові дати звіт про нашу віру будь-якій зустрічній людині.

Будь ласка, згадайте в молитві моїх батьків - вони вперше в житті були на служінні на Великдень, я дуже вдячна за це Богові, було дуже гарне служіння.

П'ЯТИДЕСЯТНИЦЬКА ЦЕРКВА В РИМІ: «НАЙКРАЩЕ ВДАЄТЬСЯ ЄВАНГЕЛІЗУВАТИ ЧЕРЕЗ КАЛЕНДАРІ»

Ірина НАУМЕЦЬ

Євангелічний центр у Римі

ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

В італійській столиці з кожним роком зростає кількість заробітчан із слов'янських країн. Знайти роботу та утриматися на ній стає дедалі складніше. В умовах нестабільності найбільше, чого потребують новоприбулі, – моральної підтримки та відчуття спільноти, яку частина тих, хто є віруючими, намагається знайти в церкві. Влитися у нове середовище в чужій країні нелегко. Вадим Белібов, пастор євангельської церкви «Ісус Спаситель», ось уже 7 років трудиться в Римі, аби створити місце для духовного підкріплення як новонавернених, так і прибулих з інших країн християн. Користуючись нагодою поїздки до Риму, кореспондент газети «Голос надії» Ірина Наумець відвідала спільноту християн віри євангельської і поспілкувалася із її прихожанами.

Пастор Вадим Белібов (праворуч) робить усе можливе для того, щоб люди в церкві почувалися як у родинному колі

«Непевність заробітчан у завтрашньому дні одних спонукає до духовних пошуків, інших – навпаки, мотивує більше віддатися до пошуків матеріальних, аніж до служіння», – розповідає пастор під час розмови на святковому обіду з нагоди хрещення нових членів. Сьогодні до церковної родини увійшло ще троє людей. Після свідомої обітниці служити Господу вони вперше беруть причастя та участь в обряді омивання ніг. У цій церкві близько 50 членів. Богослужіння поділили на два потоки – хтось приходить зранку, хтось з обіду в залежності від режиму зайнятості. «Більшість людей у церкві – це результат євангелізації», – зауважує пастор Вадим, коли я поцікавилася, наскільки багато в спільноті приїжджих. – Люди, які приїхали сім'ями разом з дітьми, вже осілися тут і живуть. Таких десь буде половина, а ті, хто приїхав сам, без сім'ї, на тимчасовому проживанні».

Слов'янська церква християн віри євангельської «Ісус Спаситель» знаходиться у двохповерховій ошатній споруді модерного стилю. Це Євангелічний центр, на фасаді якого читаємо напис латиною: «Chiesa Cristiana Evangelica», а на скляних розсувних воротах – дві грецькі букви – альфа та омега. Дорогою до євангельської церкви я трохи блукала, уточнюючи в перехожих назви вулиць. Саме за знаками на будівлі зорієнтувалася, що потрапила за адресою, занотованою в блокнотику ще в Україні. З жалем усвідомлювала, що добряче запізнилася. Коли зайшла всередину, усі вже майже порозходилися. З певністю, що мене зрозуміють і радо приймуть, я привіталася українською. Смуглявий чоловік у такому ж впевненому тоні щось відповів італійською і продовжував пильно дивитися на мене. Тоді я намагалася англійською з'ясувати, де ж збирається слов'янська спільнота. Виявилося, що у Євангелічному центрі проводять служіння кілька народностей – італійська, румунська, ефіопська, корейська та слов'янська, яка збирається, як мені пояснили, у підвальній частині приміщення. Засмучена запізненням, але з надією, що таки когось застану, я попрямувала саме туди. На вході нарешті почула українську – служіння ще тривало.

У просторому приміщенні зі зручними стільцями, сценою для хорового співу і групи прославлення було зовсім небагато людей. Я інтуїтивно сіла біля молодої жінки. Між нами зав'язалася розмова. Це була Оксана Білець (дівоче прізвище), родом зі Львова, колишній член церкви «Христового Воскресіння», де пастор Василь Боєчко. «Мій чоловік давно вже живе в Римі, а я переїхала сюди відразу, як вийшла заміж», – розповідала вона. – В Україні займалася дитячим служінням, тут це також моя місія – веду в церкві недільну школу».

Як пізніше дізналася від пастора, у слов'янській спільноті до 70% українців, решта – росіяни та білоруси, без врахування людей інших національностей. Молдаванин Вадим Белібов вперше приїхав до Риму на заробітки ще у 1998 році. «Тоді я вже трохи знав про Господа, ходив до баптистської церкви, але ще не мав сили віддатися Богу на служіння, – продовжує розповідати пастор на святковому обіді. – Тут, у Римі, на євангелізації мене зустріли віруючі люди і показали п'ятидесятницьку румунську церкву. – Тож я і почав туди ходити і прийняв водне хрещення». Через чотири роки духовного росту разом зі своїми друзями відчув поклик до більшого. «Нас було п'ятеро братів, і, проповідуючи, ми побачили, що в місті немає церкви для слов'ян, – згадує пастор початок історії. – Тож вирішили організувати». Із його слів, на той час слов'янам ніде було збиратися. Вже через 5 років у церкві було близько 50–60 людей. «Першу церкву ми заснували у 2002 році, а вже у 2006 році створили ще одну церкву, – каже Вадим Белібов. – У першій я був дияконом, а у цій – браття рукопоклали мене на пресвітера». Дружина пастора Вадима, теж молдаванка, покаялася через два роки після нього. Зараз у них п'ятеро дітей – усі родилися в Римі. Перше запитання, яке виникає в пересічної людини: як можна було за такий короткий час вивчити італійську мову? Однак, за словами служителя, на відміну від слов'ян, молдавани краще і швидше засвоюють італійську мову, яка на 30% схожа на молдовську, оскільки, як і французька та іспанська, має латинське походження.

«Ми проповідуємо там, де бувають слов'яни – це парки і ринки, – розповідає пастор. – Раніше проводили євангелізації з музичним співом, але результати не виправдали великих затрат. Тим більше, що поліція нас зупинила, бо ми не мали на те спеціального дозволу». Загалом влада не перешкоджає, якщо документація в порядку. Найбільшою перепоною, наголошує Вадим Белібов, є імідж євангельських церков, викривлений поведінкою деяких псевдо–служетелів. «Грошові авантюри й таке інше викликають у деяких людей недовіру, мовляв, ми вже таких знаємо, – із сумом каже він. – Це втрата для нас. Ми не можемо сперечатися чи доводити, що ми праві, натомість просто власним життям показуємо, хто ж ми насправді».

На думку служителя, перш, ніж євангелізувати, треба подружитися з людиною. «Свого часу ми використовували брошури, які замовляли в українській місії «Світанкова зоря», однак помітили, що книжечки й листочки люди швидко викидають, – розповідає він. – Тоді один із братів наштовхнув нас на думку роздавати газети, і ми вже чотири роки замовляємо українське видання «Вірую». Пастор переконаний, що люди краще сприймають газети із назвами, які не пов'язані з конфесією, інакше в деяких складається враження, що їх затягують до якоїсь церкви. «Газета «Вірую» – це загальноприйняте поняття, а от «За віру євангельську» не у всіх викликає правильне уявлення, тому ми віддаємо перевагу таким назвам, як «Відвага», «Голос надії» – це газети спрямовані на людей, які не знають Бога», – пояснює Вадим Белібов. – У євангелізаційних виданнях має бути більше статей про Бога і менше про різні конференції і конгреси – це людям зайве». За його спостереженнями, є ще один беззаперечно діючий спосіб – роздача календарів. «Кожного року ми друкуємо різні за величиною – великі, маленькі – календарі й даруємо людям, – розповідає він і показує на молодого хлопця Юру, який прийшов до церкви через календар. – Цілий рік цей календар висить у людини на стіні, і вона бачить нашу адресу, телефон, за якими завжди може звернутися. Деякі з братів, які потрапляли на роботу до італійців, бачили в їхніх домах ці календарі, – додає з радістю служитель. – Минулого року двоє людей приймало хрещення, цього року – троє, а коли ще з'являться охочі, проведемо хрещення і восени. Це не питання переконань, а питання можливостей. Ми не можемо проводити служіння хрещення у підвальному приміщенні, бо не маємо баптистерію». Обряд хрещення церква проводить на одному з італійських озер. Відтак багато перехожих італійців спостерігають за священнодійством, а дехто навіть бачить це вперше і цікавиться, що це за обряд. «Якби в нас був транспорт, то ми могли б більш масштабну євангелізацію проводити, – каже служитель. – Хоча і без того стараємося свідчити всім: румунам, італійцям та іншим народностям, бо Бог любить усіх».

У кожного своя дорога до Бога. Молода дівчина Світлана Кузьміна, родом із Росії, одна з трьох, які приймали хрещення. Ще рік тому вона була в Німеччині на заробітках, а потім на запрошення друга переїхала в Італію. Сьогодні вона весела, щаслива – сліди минулого канули в забуття. Сидить біля працівників недільної школи і щось промовляє до дітей. «Я ніколи не мала єдиного місця проживання, – розповідає вона. – У мене не було миру, я увесь час щось шукала, кудись їздила, і Бог знайшов мене тут, в Італії». Спочатку Світлана жила у місті Неаполі, а згодом на пропозицію знайомого переїхала до Риму, оселившись у сім'ї його сестри. Родина Савельєвих – Христина, Сава та четверо дітей – ці люди прихистили дівчину. Каже, що від них вона і дізналася про Бога та згодом прийшла в церкву. Юра Дублевський, родом з Рівненщини, вже сьомий рік живе в Римі. Приїхав сюди відразу після армії, оселившись у двоюрідного брата. Покаявся лише рік тому. Колись хоча й достатньо заробляв, усе спускав на гріховні принади і зловживав алкоголем. Тепер ревний євангеліст. «Чи то в транспорті, чи в приватній розмові завжди стараюся заговорити з людиною про Бога, подарувати надію», – відзначає він. Сестра Олеся із Рівного вже 12 років живе і працює в Римі. В Україні в неї лишилися вже дорослі діти. Вона ж після смерті чоловіка вийшла заміж за італійця. «За цей час повністю вивчила італійську й вільно нею спілкуюся, так звиклася, що буває навіть тяжко відразу перейти з мови на мову», – каже жінка, диктуючи свій номер телефону.

Пастор Вадим Белібов робить усе можливе для того, щоб люди в церкві почувалися як у родинному колі. Окрім неділі, служіння проводиться ще й на тижні. У будні увечері проходять молитовні зібрання, є ще служіння розбору Слова Божого, а також молодіжні. Рим – місто велике, люди тут дуже залежні від роботи, тому не всім виходить приходити на служіння в будні, більшість, буває в церкві лише в неділю. Поза тим, як підкреслює служитель, браття чимало стараються, аби церкви відкривалися і в інших містах – кожної неділі вони їдуть проводити зібрання в інших регіонах». До таких належить Болонья, що лежить за 400 км від Риму. Там у церкві вже 20 людей. А ще місто Удіне, де вже близько 12 людей.

У церкві «Ісус Спаситель» немає серйозних проблем із людьми, хоча й, зі слів пастора Вадима, не всі слухняні. Деякі хочуть робити щось по-своєму, а особливо з тих, які приходять з інших церков. «Ми нікого не змушуємо і не нав'язуємо своїх правил, але стараємося навчити, спрямувати, – наголошує служитель. – Я завжди кажу, що якщо пастор вас чогось не вчив, то це не моя провина. Ми хочемо, аби люди мали страх Божий, а служіння не перетворювалося на розвагу». Раніше до церкви «Ісус Спаситель» ходили і слов'янські баптисти, однак пізніше створили свою спільноту з 20 людей і збираються окремо. До церкви іноді потрапляють люди, які походять із харизматичних спільнот. Вони або лишаються у церкві, або йдуть у більш підхожі церкви, зазначає служитель. Описуючи різницю між італійськими та українськими п'ятидесятниками, пастор не називає якихось особливих відмінностей, мовляв, усе залежить від церков – одні більш консервативні, інші мають яскраво виражений харизматичний напрямок. «Найбільш наближеними до нас є церкви Асамблеї Божої, – зауважує Вадим Белібов. – Образ християнина, музика, дисципліна у них такі ж, як у нас, хоча між нами існує одна відмінність – у них немає обряду омивання ніг, а так усе схоже».

Співпраця між євангельськими конфесіями майже не провадиться. «Ми усіх любимо, але тримаємося істини, і де потрібно, то ми не соромимося, говоримо її, – наголошує служитель. – На рівні доктрини ми не розвиваємо діалогів, маємо свій напрямок, а коли треба допомогти, допомагаємо один одному».

Рим ще називають західною столицею християнства. Тут переважають римо-католицькі парафії, подекуди православні, а ще є греко-католицький храм св. Софії, заснований свого часу Патріархом УГКЦ Йосипом Сліпим. «Католики дуже лояльні до нас у порівнянні з православними, – звертає увагу служитель. – Вони ніколи не заважають, мовляв, Слава Богу, що є віруючі люди. Для них важливо, що ми хороші, тому ніяких утисків не переживаємо».

Церква процвітає, якщо у ній є діти, бо це її майбутнє. Раніше у п'ятидесятницькій спільноті «Христа Спасителя» було лише троє сімей, які мали дітей. Усе тому, що у церкві взагалі мало одружених, мало сімейних людей, каже пастор. А ще довгий час навіть з тими дітками, які вже є в церкві, не було кому працювати. «Нині вже є вчителька, яка взялася за цю справу, – говорить Вадим Белібов і поглядом вказує на сестру Оксану Білець, яка сидить поряд зі мною. – У нас три групи дітей, поділених за віком, а ще ми проводимо кількаденні літні табори на природі». Цього року пастор разом з братами планує організувати для дітей гірський похід, щоб поспілкуватися на духовні теми. Із його слів, як тільки з'являється можливість, дітей відправляють у російськомовні табори інших країн, зокрема у Латвію. У таких таборах діти, окрім духовного росту, ще й вивчають російську мову.

Вадим Белібов не хоче зупинятися на досягнутому і прагне більших результатів, однак, відзначає, що у 90–х роках духовне пробудження було більш відчутним, ніж тепер.

***Фото** Юрія Дублевського.*

***Адреса:** Церква «Ісус Спаситель»*
Viale Giorgio De Chiricio, 73
Top Sapienza, Roma
***Богослужіння:** неділя – 13.30,*
четвер – 19.00 год.
***Тел.:** + 39(329) 735 26 92*

ПТАХ У КЛІТЦІ

ПРОПОВІДЬ

Рейнхард БОНКЕ

Я бажаю поділитися з вами Словом Божим. Читаю Псалом 124:6-8: «Благословенний Господь, що не дав нас на здобич для їхніх зубів! Душа наша, як птах, урятувалась із сільця птахоловців, – сільце розірвалось, а ми врятувались! Наша поміч – в імені Господа, що вчинив небо і землю!»

Сьогодні я б хотів використати одну із картин, яку змальовує Господь, щоб показати нам, що Він думає про гріх та спасіння. Тут ми бачимо пташку в полоні. Гріх змальовано як клітку. Клітку, у якій зачинено пташку. Клітка ця – гріх. Пташки – це душі людей: чоловіків, жінок, юнаків та дівчат. І власник цієї клітки – сатана.

У клітці гріха є дві групи пташок. Спочатку я говоритиму про групу пташок, які народилися в клітці.

Дозвольте запитати вас: «З якою ціллю, ви думаєте, Бог створив пташок? Чи створив Бог пташок для того, щоб вони сиділи в клітці усі дні свого життя?» І відповідь – ні, ні, ні! Коли Бог творив пташок, Він не мав на увазі клітку! Коли Бог творив пташок, Він мав на увазі долини і гори, голубе небо і золоте сонце, Він мав на увазі зелені сади, відкриті простори і свободу неба. Це було причиною, для чого Бог створив птахів.

А тепер скажіть мені, з якою ціллю, ви думаєте, Бог створив тебе і мене? Чи думаєте ви, що Бог створив нас, щоб ми жили нещасним життям? Чи думаєте ви, що Бог створив нас, щоб ми кожен день заливалися гіркими сльозами? І відповідь – ні, ні і тисячу разів – ні! Коли Бог створив тебе, Він не створив тебе для клітки диявола і для кайданів гріха. Коли Господь творив тебе, Він мав чудовий план для твого життя, план спасіння, життя в свободі, життя в істинній радості, життя в мирі Духа Святого, життя в Божому достатку!

Слухай! Якою нещасною є пташка, яка народилася в клітці! Але набагато більш нещасним є чоловік чи жінка, які нічого не знають, крім в'язничних кайданів гріха. Якою нещасною є людина, яка ніколи, ніколи не відчувала миру Божого! Якою нещасною є людина, яка ніколи не змогла пізнати спасаючої милості нашого Господа Ісуса Христа! Тут сьогодні є деякі душі, які не можуть зрозуміти, що я маю на увазі, коли говорю про спасіння. Вони кажуть: «Спасіння – це міф, це просто приманка, це просто ідея». Послухайте! Пташка, яка народилася в клітці і не знає нічого, крім цієї клітки, вона не знає нічого і про красу природи, що поза цією кліткою. Якщо ти говориш, що спасіння – нереальність, я не звинувачую тебе, тому, що ти не можеш знати. Але те, що ти не знаєш про спасіння, не означає, що спасіння – нереальність. За стінами твоєї в'язниці є чудове Боже Царство!

Одного разу я проповідував у Німеччині. Там я побачив одного молодого чоловіка. Його очі від сліз були червоні. Він сказав: «Усе, про що ви проповідували, здається мені чудовою казкою». Я подивився на нього і відповів: «Скажи мені, друже, чи завжди ти плачеш, коли чуєш фантастичну казку?» Його відповідь була: «Ні!». В цьому і вся суть. Він сказав: «Мій розум говорить, що все, що ви говорите, – небилиця, але моє серце кричить: «Тобі потрібен цей Ісус!». Я скажу вам, якщо навіть ваш розум каже: це неможливо зрозуміти, глибоко в серці щось вам говорить, що Бог приготував для вас щось краще, що в небесах існує Бог. Твоє серце говорить тобі завжди істину. Розумом твоїм можна маніпулювати, але твоє серце скаже тобі правду: так, я потребую спасіння, я потребую Ісуса!

Якось до мене підійшов один чоловік. Ніколи до того часу я не бачив таку велику людину. Його плечі були широчезні, він здавався мені великою шафою. Він був сильний. І він, підійшовши, подивився на мене зверху вниз і сказав: «Пасторе Бонке, подивіться на мене, я – силач. Я можу голими руками вирвати дерево із землі. Кулаком я можу вбити бика». І раптом я побачив, як сльози течуть по його щоках. І тоді він тихо сказав: «Коли ж приходять спокуси – я слабий, наче немовля». Яке це розчарування! Ззовні він такий сильний, але в середині такий немічний.

Послухай! Рука Ісуса є серед нас. Ти можеш відчути те, чого ніколи раніше не відчував. Він зцілить те, що лікарі не можуть зцілити. Він розіб'є кайдани, що зв'язують твій розум. Вся сила – в Його руках!

Отже, це була перша група птахів. Тепер же я буду говорити про наступну групу. Другою групою є пташки, які колись були вільними, але потім їх спіймали і кинули в клітку.

Дозвольте намалювати картину. Уявіть собі чудову пташку. Вона мала дивне оперення. Усі кольори були в цьому оперенні. Дуже-дуже чудова пташка. Вона мала солодкий голос. Ця пташка зробила собі гніздо на верхівці найвищого дерева в лісі. Вона була лідером в хорі птахів... Але там був птахолов. Про це говорить нам місце з Писання. І птахолов дивився на цю чудову пташку. Він подивився на чудове оперення і сказав: «Тебе не вистачає в моїй колекції». Він вивчив звички цієї пташки, він знав її апетит. І в один день це сталось... Сільце було готове. Дуже-дуже смачний делікатес був поставлений на її шляху. Того ранку пташка піднялася в повітря. І раптом вона бачить цей делікатес на землі. І опускається все нижче і нижче, і нижче. І думає: «Хіба ж це не чудовий сніданок?» І обережно ставить свої маленькі ніжки в середину сільця. У цей момент пташку зловлено! Сміючись, приходить птахолов. Він хапає злякану пташку, оглядає її зблизька і кидає в клітку разом з іншими пташками.

Ця пташка – прообраз тих, які один раз отримали прощення гріхів в крові Ісуса Христа, але потім потрапили в сільце диявола. І сьогодні вони знову в грісі, у сім разів гіршому, ніж до того. Ця пташка – прообраз відступника!

Я хочу сказати вам: я ще ні разу не зустрів щасливого відступника. Кожний відступник в серці своєму нещасний. І я скажу вам чому: тому, що пташка в клітці, яка ніколи не знала свободи, ще може співати, але в пташки, що знала волю і тепер в клітці, уже нема пісні щастя.

Я проповідував в нашій палатці в Африці. У нас є дуже великі вантажні машини, які перевозять наш намет з місця на місце. І на кожній з цих вантажівок написані євангельські тексти. На одній із машин було написано: «Ісус зціляє розбиті серця». Одного ранку хтось постукав до мене. Один із моїх співробітників сказав, що зі мною хоче поговорити якийсь білошкірий чоловік. Я вийшов на вулицю і побачив там того чоловіка. Він сказав: «Я проїжджав по вулиці мимо вашого намету і прочитав ці слова на вашій вантажівці: «Ісус зціляє розбиті серця». Чи може Ісус зцілити також моє розбите серце?» І він став плакати... Я не міг зрозуміти, чому він так сильно плаче. Я сказав йому: «Давай присядемо». Коли ми сіли, він розповів мені свою історію: «Сім років тому я знайшов Ісуса, як свого Спасителя. Я справді народився знову. Я свідчив іншим про це чудове спасіння, яке знайшов, і про Божий мир. Через кілька місяців моя дружина пішла відвідати свою маму. Я був сам удома. Увечері пішов прогулятися по вулиці. Коли проходив повз дім, де багато разів коїв гріх до того, як навернувся до Бога, то підійшов до його дверей. У мене було таке відчуття, ніби хтось із середини штовхає мене ввійти туди. Але я не міг ввійти, тому що відчував присутність Ісуса, що оточувала мене. Тоді я схрестив свої руки і став молитися. Я сказав: «Дорогий Господи Ісусе, будь ласка, залиши мене на п'ять хвилин, щоб я міг ввійти всередину і зробити те, що бажаю». У той момент присутність Ісуса залишила мене, я ввійшов у те брудне місце. Але коли я знову вийшов на вулицю, Ісуса вже не було! Це сталось сім років тому. Та Ісуса ще немає!» Він заплакав і запитав: «Чи зцілить Ісус моє розбите серце?» У цю хвилину я не знав, що йому відповісти. Я був шокований. Я молився у своєму серці: «Господи, що я повинний сказати цьому чоловіку?» І Дух Святий дав Слово в моє серце. Я відповів цьому чоловікові: «Знаю, що тобі треба робити. Закрий свої очі, стань на коліна, і я бажаю піти разом з тобою в дусі на сім років назад. Я піду з тобою по тих самих вулицях, і я хочу стати з тобою перед тим самим домом і в той же день, і тоді я хочу, щоб ти сказав Ісусові, що відмовляєшся від тієї жахливої молитви». Він упав на коліна. Я ніколи не чув, щоб чоловік плакав так, як він. Він не плакав, він ревів, як тварина: «О Ісусе, я відмовляюсь, відмовляюсь, відмовляюсь від тієї жахливої молитви. Прости мені, прости мені!» Пройшло півгодини. Цей чоловік сів на свій мотоцикл. Він все ще плакав, але це вже були сльози радості. Ісус вернувся! Ісус зціляє розбиті серця!!!

Ти відступник, але будь чесним перед Богом. Прийди і знайди Його знову! Наша душа – звільнена. Як пташка, випущена із сільця диявола. Якщо ти ніколи не переживав спасіння, то ти можеш пережити його зараз якщо ти втратив своє спасіння, ти можеш знайти його зараз. Хай буде благословенне Господнє ім'я.

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

ШАХТАР, ЕКСКУРСОВОД І ВІЗАЖИСТ

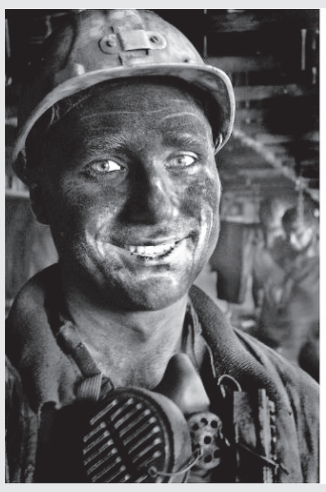

Господь продовжує зміцнювати і піклуватися про нас, терпеливо вчить принципів Свого Царства і робить все більш твердою нашу надію на Його благодать. Останнім часом багато членів нашої громади стали відчувати на собі реальність Божої обітниці, що віруючі – це світло для світу, якого не можна приховати, що Церква - стовп і утвердження істини. І радістю наповнюються наші серця, що навіть серед сучасного покоління, яке загрузло у марноті гріхів, є люди, які прагнуть до світла. Приходимо до усвідомлення, що служіння Богу – це не кілька запланованих годин на день або тижнів у році, програм чи заходів, а щосекундне життя наше. Де б ми не були – повинні бути в Його повному розпорядженні, повинні бути чуйними до Його планів і повелінь. Поклоніння Живому Богові - часто не дія, а стан серця, яким керує Дух Істини. На всякому місці через Церкву ім'я Ісуса Христа може ставати відомішим. Ну, тепер від образів хочу перейти до більш конкретного опису подій.

Ми далі їздимо в районні села (Орлине, Павлівка, Новоулянівка), де роздаємо газети «Голос Надії» і шукаємо відкритих для благовістя жителів. Бувало, за цілий день у селі не вдавалося зустріти жодної спраглої Бога людини, і коли, зневірившись, ми сідали в автобус, щоб їхати додому, якраз тут знаходили розраду. Так було неодноразово, і я стала розуміти, що Бог діє не так, як нам хочеться, що Його думки не наші, і що заради однієї людини, до якої Він нас посилає, ми можемо проїхати не одне село. Так було і з поїздкою в село Орлине. Я сиділа поруч з дідусем, який радий був почути про спасіння і про сенс жертви Ісуса, дуже жалкував про свою атеїстичну молодість і розповідав про багато випадків, коли Бог зберіг його життя під час роботи шахтарем в Норильську. Подібна ситуація склалася і під час поїздки в с. Новоулянівку, коли моєю сусідкою виявилася жінка Олена. Вона розлучена, працює екскурсоводом, говорила, що часто замислюється про вічність, особливо, коли проводить екскурсії в храмах. Коли вона дізналася, що я віруюча, то сама стала ставити питання про духовне життя, про гріх і, коли ми прощалися, сказала, що отримала для себе багато цінного.

Усе більше усвідомлюю важливість постійної готовності сповіщати Євангелію повсякчас. Так, нещодавно на роботі мене перевели в інший відділ, і, на моє здивування, з моїми співробітницями відразу вдалося поспілкуватися на тему віри, чого рік не вдавалося на старому місці. Одна з них (Світлана) дуже відкрита, сама молиться щодня, вона навіть попросила у мене переглянути християнський семінар з виховання дітей. З іншою вдалося поспілкуватися поза роботою, у спільній поїздці, але вона поки не бачить потреби в спасінні. Моліться, будь ласка, щоб їхніх сердець торкнувся Господь.

Одного разу в автобусі одна молода пара поцікавилася у нас, де їм вийти, щоб потрапити на мис Фіолент, ми вийшли разом. Виявилося, що вони приїхали із Санкт-Петербурга на кілька днів на відпочинок. Ми якраз проходили повз монастир, і легко було почати розмову на тему вічності. Коли говорили про віру в Бога, дівчина стала дуже активно ставити питання про те, що змінилося в нашому житті після навернення, що тепер для нас найголовніше в житті, як Бог може дивитися на її діяльність (вона візажист) і т. ін. Взагалі, було видно, що вона людина в пошуках. Найцікавіше, що вдома, в Росії, вона ніколи не стикалася з євангельськими християнами.

Усі ці зустрічі дуже підбадьорюють мене, переживаю велике благословення в тому, що можу бути відповіддю на чиєсь запитання або потребу. Але з кожним днем все більше переконуєшся, що без натхнення Духа всі спроби свідчити не мають рятівної сили. Ми молимося, щоб бути використаними Господом, тому що тільки Він сильний спасати.

Церква поступово збільшується. На місіонерську точку Інкерман приїхало ще два місіонери. Віримо, що там скоро будуть служіння; тепер у нас вже три домашні групи в різних районах, з наступного тижня будемо орендувати приміщення в іншому районі для зібрань, думаю, що і це послужить на благо Церкви.

Валерія Дмитрієва, Крим.

ЯКИМ МАЄ БУТИ ЧОЛОВІК?

Ірина НАУМЕЦЬ

Продовження, початок на стор.1

ЧОЛОВІКИ-ХРИСТИЯНИ Є ПРИКЛАДОМ КУЛЬТУРНОСТІ ДЛЯ СВІТСЬКИХ ЧОЛОВІКІВ

Мова піде саме про чоловіків. Яка вона «чоловіча» етика, і особливо тих, які вже є християнами? На запитання чому: розвиваючи цю тему, обрали саме чоловіків-християн, відповім просто – тому що християни є світлом і сіллю для світу, а значить, повинні освітлювати ті сфери морального життя, про які люди не задумуються, і осолювати своїм євангельським словом та поведінкою ті ситуації, які прямо суперечать християнським принципам. Саме чоловікам-християнам необхідно показати світу приклад етичності. Але чи усі християни можуть бути таким прикладом, а точніше, чи можуть чоловіки-християни показати зразкову етику поведінки з жінками, з дітьми, зі старшими і літніми людьми для тих, які не знають Бога і ніколи не чули про Його постанови?

МУЖНІЙ, ЯК СПРАВЖНІЙ ЧОЛОВІК…

Як приємно бачити у чоловіках галантність, чемність і мужність. Мужність – це риса, яка яскраво вирізняє чоловіків від жінок. Ця риса дана чоловікам як сильній половині людства в перевагу над жінками. Мужність – це не просто сміливість, це більш широке поняття, що поєднує силу і розум водночас. Мимоволі в думках постають образи біблійних мужів, які були наділені цією рисою. Так, уособленням такої чоловічої мужності є Ісус Навин. Коли помер Мойсей, Господь передав його служіння Ісусу Навину, давши наказ перевести народ через Йордан. «Будь сильний та відважний, бо ти зробиш, що народ цей посяде той Край, що Я присягнув був їхнім батькам дати їм. Тільки будь дуже сильний та відважний, щоб додержувати чинити за всім тим Законом, що наказав був тобі Мойсей, Мій раб, – не відхилишся від нього ні праворуч, ні ліворуч, щоб щастило тобі в усьому, де ти будеш ходити» (Нав.1:7), – так звертався Бог до Ісуса Навина. Біблійний образ цього чоловіка яскраво демонструє багатогранність такої риси як мужність. Господь закликав Ісуса Навина бути відважним і сильним, тобто не боятися перешкод, які однозначно траплятимуться на його дорозі. Також Господь говорив про те, щоб Ісус був сильним і відважним у дотриманні Божого Закону, а це означає – непохитним. Непохитний – це той, який не порушує моральні принципи навіть у найбільш скрутних обставинах, той, якого не зламати, той, який твердий у своїх переконаннях. Варто зауважити, що існує різниця між впертістю і впевненістю. Непохитність характерна впевненим людям, а не впертим. Ось в такому образі постає мужній чоловік.

Чи ж можна розгледіти такий образ у хлопцях, які ображають дівчат, дозволяють собі кричати на них та обзивати різними неприємними словами, принижувати, грубо з ними поводитися? Чи є мужність у тих, які вриваються у двері першими, залишаючи за своїми «сильними» плечима жінок, які крокують вулицею і байдуже поглядають на стареньку бабцю, яка ледве рухається, зігнувшись під тягарем сумки? Чи відчутна мужність у чоловіках, які в тролейбусі або маршрутці без будь-яких докорів сумління не уступлять місця і спокійно споглядатимуть, як біля них стоїть жінка на руках з дитиною або літня людина?

ВИХОВУЄМО СПРАВЖНІХ…

А ось реальний приклад із життя. За великим столом сиділи молоді дівчата та хлопці, а також старші жіночки. Хлопці згуртувалися по одній стороні столу, а жінки сиділи по іншій. Настав момент, коли потрібно було, так би мовити, приступати до трапези. Оскільки страви стояли ближче до жінок, то одна з них взялася накидати кожній зі своїх сусідок. Не дочекавшись, поки вона обслужить усіх, один юнак рвучко схопив посудину зі стравою і взявся накидати собі. «Поки чекатиму, то мені не залишиться!» – можна було прочитати у його поведінці. Попри те, що біля нього сиділа старша жіночка, йому ані трішечки не було соромно. У цей час його друг спостерігав за ним і посміхався. Після такого вчинку, здавалося б, перестанеш самого себе поважати як чоловіка, але йому, вочевидь, байдуже. А чи не варто було б встати і самому обслужити інших чи принаймні старшу жінку, що сиділа поряд? Чому він так вчинив? Певно, він просто цьому не навчений. Часто хлопчики спостерігають у сім'ях за тим, як тато ставиться до мами, а дівчатка з тим, як мама – до тата, а потім наслідують їхню поведінку у власних сім'ях. Ось чому батькам варто ще з дитинства прищеплювати своїм дітям культурні манери, а найперше особистим прикладом. Не слід забувати, що християнин, як ніхто інший, несе у суспільство культуру мовлення, поведінки, манер. А усе це об'єднаємо єдиним поняттям християнська етика.

Етика – це норми поведінки, сукупність моральних правил певної суспільної чи професійної групи (лікарська етика, етика держслужбовця тощо). Етика є важливим фактором свідомого підтримання правопорядку у суспільстві. Є ще схоже за назвою поняття «етикету». Етикет (від французького «etiquette») – це слово, що означає манеру поведінки, тобто правила чемності, ввічливості та толерантності, що прийняті в суспільстві. Ці норми моральності сформувалися протягом тривалого часу становлення взаємин між людьми. На цих нормах поведінки базуються політичні, економічні, культурні відносини, бо існування без дотримання певних правил неможливе. Культурна поведінка в своїй основі є всезагальною, і дотримуватись її повинні не окремі особи, а все суспільство загалом. У кожній країні народ вносить свої виправлення і доповнення в етикет, що зумовлено соціальним, політичним, суспільним життям та специфікою історичного розвитку країни. Етика більше тяжіє до законів моралі, а етикет – це звід стандартних правил поведінки в конкретних ділових ситуаціях. Кожна культурна людина повинна не тільки знати і дотримуватися основних норм етикету, але й розуміти необхідність існування визначених правил і взаємин між людьми. Знання етикету є показником інтелігентності, а знання етики – показником високоморальності, а разом узяті вони відображають моральний та інтелектуальний розвиток людини.

ЕТИКА, НАПИСАНА НА СКРИЖАЛЯХ СЕРЦЯ

Цікаво, що для істинного християнина етика поведінки – це не завчені правила, не вдавані стандарти, не просто манери, які він тут притримується, а там – ні. Істинний християнин вчиться етиці, у першу чергу, через Боже Слово. Дух Святий пише на скрижалях його серця закони і розуміння, як правильно діяти в тій чи іншій ситуації. Який дає у серце знання, відчуття і бачення. Можна дотримуватися етичних правил лише про людське око. Знати про них і виконувати заради підтримки власного іміджу. Це фальшива етика, не християнська, а формальна. Християнська етика не є традицією, а станом думок, які перевтілюються у вчинки і манери. Те, що глибоко в серці, знаходить своє вираження у звичайних манерах. «Добра людина з доброго скарбу добре виносить, а лукава людина зі скарбу лихого виносить лихе», – читаємо у 12 розділі Євангелії від Матвія.

Будь-яка етика (чи то лікарська, чи то викладацька) основана на моралі, на благородності. Виключенням не є і «чоловіча» етика, яку трактуємо як культуру поведінки чоловіків з жінками та літніми людьми. Господь доручив саме чоловіку, а не жінці бути главою сім`ї. Наділив його сильними рисами характеру. Недаремно людей розділяють на слабку і сильну половину людства. Сам Господь створив чоловіка сильним, мужнім і відважним. І коли це закладено у його природу, то важливо це розвивати і не загубити – бути непохитним у своїй мужності, коли треба допомогти тим, хто більш слабкий і кволий, «перейти разом з ними Йордан», перевести їх на іншу сторону. А щораз роблячи так, він стверджує себе як справжній християнин, справжній чоловік і як глава сім'ї. А сім'ї, що тримаються за спиною такого чоловіка, є цупкими цеглинками успішної держави і морально здорового суспільства.

ВЧИМОСЯ У ГЕРОЇВ ВІРИ

САМОТНІСТЬ

Кажуть, за кожним великим чоловіком завжди стоїть велика жінка. Безсумнівно, так і є у випадку з Ванг Мінг Дао. Дебора Ванг – тендітна, але енергійна і благочестива жінка – пережила такі труднощі, з якими жінки зазвичай стикатися не повинні. Її чоловік, Ванг Мінг Дао, був одним із підпільних організаторів руху домашніх церков у Китаї. Коли його заарештували, як оголосила влада, за «антиреволюційну» діяльність, Дебора вирушила за ним туди, де він відбував покарання. Протягом двадцяти років ця вірна дружина перебувала в окремій тюрмі, сміливо протистаючи морозним зимам північної частини Китаю, маючи лише легкий одяг і мало їжі, але ніхто ніколи не чув від неї скарг на долю.

У 1989 році я вперше зустрівся з сім'єю Ванг. Я ніколи не забуду того вечору спогадів, проведеного мною у невеличкій квартирі в Шанхаї. Я глибоко поважаю й шаную Ванг Мінг Дао. Мене полонила сила цієї святої жінки, чия посмішка виходила з самого серця. Коли вона розповідала про роки, проведені в тюрмі, я запитав: «Ви коли-небудь втрачали всяку надію?» Зрештою, двадцять років окремо від того, кого вона так сильно любила, це великий термін. Її очі відповіла значно раніше, ніж прозвучала відповідь: «Ні, ніколи!»

Після звільнення Вангів їх дім став сховищем для тих, хто потребував підтримки та поради. Тільки один Господь знає, скільки чашок чаю тітонька Ванг (так називали її друзі) подала виснаженим чоловікам та жінкам, які ледве піднімалися сходами в їхню квартирку, шукаючи підтримки та допомоги.

Що за жінка! Через два тижні після смерті її чоловіка, котрому вже було 92 роки, я знову зустрівся з тітонькою Ванг. Прах її чоловіка покоївся в урні, що стояла на стільці біля столу, який брат Ванг використовував як кафедру, коли ділився Словом Божим з людьми, котрі приходили до нього. Мій зять і я хотіли потішити її словами з Писання. Але насправді саме тітонька Ванг потішила нас. Їй було в той час за вісімдесят. Кілька місяців тому вона перенесла успішну операцію з видалення катаракти. З того часу її зір значно покращився. Коли з моїх колін упав на підлогу аркуш паперу, саме вона швиденько нахилилася і підняла його.

«Тітонько Ванг, — сказав я, — я буду молитися, щоб ви не почувалися самотньою».

Помовчавши одну лиш мить, вона чітко й рішуче відказала: «Я не буду самотньою, тому що ніколи раніше не почувалася самотньою». При цьому слово «раніше» прозвучало голосніше від решти слів. За двадцять років перебування у в'язниці вона бачилася з чоловіком всього три рази. Тому слово «раніше» мало для неї дуже велике значення, і я зрозумів, що вона мала на увазі.

Ці слова постійно звучали в моїй голові, коли мій близький друг розповідав усім присутнім про те, як тітонька Ванг захворіла пневмонією і її забрали в лікарню. Оскільки в лікарні не вистачало місць, її тимчасово розмістили в коридорі. Рано вранці, 18 квітня 1992 року, вона зустрілася з Тим, Хто невідступно супроводжував її протягом багатьох років. У той час, коли після холодної шанхайської зими на деревах почали розпускатися листочки, Дебора Ванг увійшла в Божу присутність, де її чекав люблячий чоловік.

Мені сумно від того, що вона не була оточена друзями та квітами в мить, коли Божі ангели взяли її за руки і провели через ворота смерті. Але точно впевнений у тому: коли вона була сама, то не була самотньою. Вона мала обітницю від Бога, Який сказав: «Я з вами в усі дні…» (Мт. 28:20). Дебора Ванг пережила істинність цих слів і в житті, й у смерті.

Гарольд Дж. Сейла.

СТОП-КАДР

«Ми, сильні, повинні нести слабості безсилих, а не собі догоджати. Кожен із нас нехай догоджає ближньому на добро для збудування». Рим.15:1

МАЛЕНЬКИЙ ЗАСТУПНИК

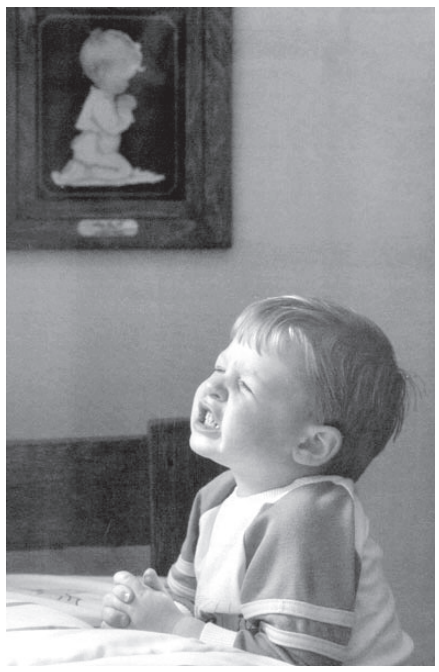

Монотонно і нудно вже третій день поспіль стукав по дахах невеликий і холодний дощик. Здавалося, він ніколи не скінчиться. Низька і похмуре небо гірко плакало, гублячи свої холодні сльозинки на осінню землю. До вечора піднявся поривчастий вітер. Він протяжно свистів у верхівках дерев, безжалісно, як батогом, шмагав по парканах, по вікнах. У таку погоду все живе ховалося в укриття. Кудись зникли мухи і всякі комашки. Скрутившись калачиком, дрімали собаки й коти. Люди без особливої потреби взагалі не виходили на вулицю, займаючись домашніми справами.

Будиночок, у якому жила велика родина Потапових, був затишним і теплим. Тут завжди гамірно і весело, а сьогодні – особливо. Вранці з поїздки повернувся батько – пресвітер невеликої християнської церкви. Діти оточили його, з цікавістю розпитуючи про все: що бачив, що чув, на чому їхав. За розмовами непомітно пролетів день. На вулицю виходити нікому не хотілося, там – мокро й холодно, а тут – тепло й сухо. Коли настав вечір, Микола Павлович почав збиратися на молитовне зібрання.

– Залишався б удома, Миколо. Ти ж не відпочив з дороги ! Та й навряд чи хто прийде в таку погоду. Помолимося вдома, – жалібно промовила Ганна Іванівна, співчуваючи чоловікові.

Микола Павлович задумався. Дружина була права. Останнім часом молитовні зібрання майже ніхто не відвідував. По неділях будинок був повний народу, а от у п'ятницю... Кожен знаходив собі справи і чомусь не хотів разом помолитися. Уже кілька тижнів поспіль приходить тільки старенька Марківна. Вона ніколи не пропускала молитовних зізбрань і часто підбадьорювала Миколу Павловича:

– Не сумуй, брате, Бог бачить нашу скорботу, чує молитви й обов'язково пошле пробудження. Адже Ісус сказав, що якщо двоє на землі погодяться просити про що–небудь, то буде їм. Ти не сумнівайся тільки в могутності Бога!

Думка про те, що Марківна прийде і буде чекати його, додала сил. Він тепліше одягнувся і пішов.

***

Піднімаючись мокрими сходами на ґанок, старенька Марківна посковзнулася і впала. Встати не вистачило сил, а від болю вона закричала. На допомогу прибігли сусіди й занесли бабусю в дім, викликали лікаря. Нога опухла й почервоніла, на неї боляче було наступати і старенька змушена була лежати в ліжку. Лікар виявив перелом і наклав гіпс.

Біля Марківни дбайливо клопоталася сусідка, поки не прийшла дочка, яка дізналася про нещасті матері. П'ятирічний онук Михайлик співчутливо провів рукою по опухлій нозі, по гіпсу і, заглядаючи в очі, запитав:

– Боляче, бабусю?

Марківна посміхнулася і, заспокоюючи онука, відповіла:

– Зараз вже не так сильно болить. Заживе! Дасть Бог, все пройде. Ти не забувай молитися за мене, добре?

Михайлик на знак згоди мовчки кивнув головою. Потім, щось згадавши, заклопотано запитав:

– Бабусю, а як же ти тепер молитися будеш? Ти ж не можеш ні йти на зібрання, ні навіть на коліна стати!

– Так, – стрепенулася старенька. – Я зовсім забула, сьогодні ж молитовне зібрання! Як би повідомити Миколі Павловичу?..

– Що ви, Марківно! – Заперечила сусідка. – Невже, крім вас, нікому молитися, що ви навіть в такому стані тривожитеся через це? Прийде ж хтось на молитву! Я от через хворобу теж не ходжу...

Але Марківна не могла згодитися з нею.

– Ісус сказав так: «Якщо двоє з вас на землі погодились про всяку річ, то, чого б вони не попросили, буде їм від Отця Мого Небесного». Якщо двоє... – Задумливо і якось сумно повторила вона. – Майже два місяці я була другою для нашого пресвітера. Невже сьогодні ніхто не прийде на молитву — і він буде сам?.. – Старенька витерла великі сльозинки, що бігли по зморшкуватих щоках, і стала розповідати сусідці про силу спільної молитви.

А Мишко тихенько сидів і уважно слухав бабусю. Він зауважив тривогу і переживання в її голосі, очах і вирішив допомогти.

– Значить, Ісус хоче, щоб молилися обов'язково двоє, – шепотів він про себе. – А якщо дядя Коля прийде один, Ісус засмутиться... Я замінь бабусю! – Вирішив Михайлик. – Я буду другим з дядьком Миколою!

Ніби на знак протесту тривожно загув вітер в трубі і глухо застукали гілки у вікно, але Мишко не злякався.

– Хоч на вулиці й темно вже, Бог збереже мене, – підбадьорював він себе.

Як тільки мама пішла на кухню готувати вечерю, а старенькі захопилися спогадами, він одягнувся і, ніким не помічений, вислизнув на вулицю. Дорога була знайома йому, і Михайлик упевнено попрямував вперед, хоча йти було дуже важко. Пориви вітру щедро обсипали його колючими крапельками дрібного дощу, ноги ковзали по липкому від бруду асфальту, але хлопчик все йшов, тихенько примовляючи :

– Дядя Микола не повинен бути сам, щоб Господь не засмутився. Ми помолимось вдвох...

А вітер не вгавав. Він то дув у спину, немов підштовхуючи, то раптом повертався і люто шмагав по обличчю, аж перехоплювало подих. Майже біля самого молитовного будинку Михайлик зустрівся з літнім чоловіком. Побачивши хлопчика, він здивовано запитав:

– Ти куди йдеш, хлопче? Піднявши голову, Мишко серйозно відповів:

– На зібрання. Молитися йду.

– Так це ж Михайлик, онук Марківни? Я чув, що вона ногу поламала, це правда?

– Так. Бабуся не може ходити, і я йду замість неї. Ну, я піду, щоб не спізнитися! – Як дорослий, заквапився Мишко.

Постоявши ще кілька хвилин і чомусь важко зітхнувши, чоловік пішов слідом.

Сьогодні, як і завжди, Микола Павлович прийшов раніше призначеного часу. Молитовний будинок був порожній, і він, сівши на лавку, розгорнув Біблію. Прочитав кілька розділів, але так ніхто й не прийшов. Якось важко стало на серці у Миколи Павловича, і він став на коліна, розповідаючи свою печаль Богу. Він гаряче просив Господа послати пробудження серед християн.

Як тільки він помолився, відчинилися двері і хтось тихенько увійшов.

– Михайлику? Ти прийшов з бабусею? – Зрадів пресвітер.

– Бабуся сьогодні впала на ґаночку й поламала ногу. Вона тепер лежить на ліжку. Я сам прийшов.

– Що ж бабуся просила передати ?

– Нічого. Вона не знає, що я пішов сюди. Бабуся дуже сильно тривожилася, що ви будете самі. Вона каже, що Богу подобається, коли двоє моляться. Щоб Господь не був засмучений, я вирішив піти замість бабусі й помолитися з вами. Тепер нас двоє...

На очах пресвітера з'явилися сльози. Простота малюка, його відвага, зворушили людину, яка так потребувала молитовної підтримки. Вони стали на коліна — і Микола Павлович насамперед просив пробачення за зневіру і печаль, дякував Господу за розраду, яку Він дарував йому в цей вечір.

Коли пресвітер закінчив молитву, Мишко сказав голосно «Амінь!» і теж помолився вголос. Він дякував Ісусові за те, що зберіг його у дорозі, просив зцілити бабусю і почути молитву дяді Колі.

... У кутку, біля дверей, боячись себе видати, тихенько стояв чоловік, з яким Михайлик зустрівся на вулиці. Він теж був віруючим, але домашні справи й робота займали так багато часу, що він приходив в молитовний будинок тільки по неділях. Слова малюка і його подорож дощовим вечором зацікавили похилого брата. Він обережно увійшов у молитовний будинок і, на своє велике здивування, побачив тільки п'ятирічного хлопчика і пресвітера церкви, що зі сльозами молився Богу. Голос Миколи Павловича луною відгукувався в порожньому будинку...

Довго не міг витримати. Вийшов зі свого укриття і теж став на коліна. З його вуст піднеслася до Бога молитва каяття. Пробуджена душа волала про милість.

– Тепер я завжди буду приходити сюди, – сказав брат Миколі Павловичу, коли вони піднялися з колін. – Будемо молитися, щоб Ісус Христос пробудив усіх, хто безтурботно залишає ці зібрання. Який довготерпеливий Господь до мене! – Скрушно промовив він і, хитаючи головою, попрямував до дверей.

Михайлик теж заквапився.

– Мама буде шукати мене... Зараз розповім бабусі, що нас було навіть троє. Ой, як зрадіє вона! – Захоплено сказав він, одягаючи курточку.

Микола Павлович закрив двері на ключ і теж пішов з Михайликом – провести його і заодно відвідати стареньку.

Вислухавши розповідь пресвітера, бабуся ласкаво погладила онука по голові.

– Заступник мій маленький...

– Бабуся, правда, Господь радів, що нас було троє? Він почув молитву і пошле те, що просив дядько Микола!

Михайлик був правий. Минуло не так вже й багато часу — і в молитовному будинку по п'ятницях збиралося багато людей. Господь почув молитву і запалив серця християн ревно служити Богові, ставлячи домашні справи на друге місце.

«Ліхтарики» *(збірка оповідань).*

Книга пророка Амоса

Пророк Амос – це четвертий із так званих малих пророків. Сам про себе він казав: «Я не пророк, і не син я пророків, я пастух та оброблювач диких фіґовниць. І взяв мене Господь від отари, і промовив до мене Господь: «Іди, пророкуй Моєму народові Ізраїлеві!» (Ам.7:14,15). Амос пророкував про Ізраїль у Бет-Елі в час Уззійї – царя юдейського та Єровоама – царя Ізраїльського близько 800 року до Р. Хр. Він був сучасником пророків Осії, Йоіля та Ісаї. У перших двох розділах своєї книги він пророкує про Божі покарання на навколишні народи, які ворогували з Ізраїлем: на сиріян, филистимлян, едомлян, аммонітян, моавитян, жителів Тиру. Пророкує Амос і проти 10 племен Ізраїлевих, і на Юду. Добробут привів їх до гріха: ідолопоклонства, несправедливості та аморальності. За всі ці гріхи він пророкує їм покарання Боже, але все таки закінчує пророцтва словами утіхи Ізраїлю.

Ключові вірші Книги пророка Амоса: ***«Чи станеться в місті нещастя, що його не Господь допустив?» (3:6), «Наверніться до Господа, і будете жити...» (5:6), «Горе безпечним на Сіоні...» (6:1), «Ось дні настають, говорить Господь Бог, і голод пошлю Я на землю, не голод на хліб, і не спрагу на воду, але спрагу почути Господні слова! І будуть ходити від моря до моря, і з півночі до сходу блукатимуть, щоб знайти слово Господа, та не знайдуть його!» (8:11,12).***

ГОСПОДИНЯ ОСІНЬ

Вікторія ШУПОРТЯКА

Ще сонечко ласкаве
Господь нам посила,
Та Осінь величава
В сади й поля прийшла.
Зібрала всю пшеницю,
Горох, овес, жита.
Така вже трудівниця –
Осінь золота!
За тим пішла до саду
І назбирала в нім
Смачного винограду,
І яблук запашних,
І грушок соковитих,
Смачних, як «три меди»,
І слив, дощем помитих... –
Достигли всі плоди!
А поруч на городі
Картопля й буряки.
Земля так щедро родить
І моркву й кабачки!
У шати ліс убраний
Яскравих кольорів.
Там Осінь назбирала
У кошики грибів.
Господарка до хати
Позносила плоди.
Та мало позбирати –
Ще треба й зберегти!
Зате тоді в зимові
Та сніжні вечори
Ми куштувати зможем
Від Осені дари!
Яка ж ти гарна й дивна,
Вродлива, молода,
Добра господиня –
Осінь золота!
Ми всі тебе вітаєм
У ці святкові дні.
І весело співаєм
Вдячності пісні!
Та відказала Осінь:
« Подяка – не мені,
Ви Господу приносьте
Вдячності пісні!
Не мали б фруктів рясно
І овочів також,
Якби тепло – невчасно,
Якби невчасно – дощ!
А без благословіння,
Що Бог нам посила,
І сонячне проміння
Не мало би тепла!»
Тож Богу ми співаєм
За добрий плід землі,
За щедрі урожаї,
За хліб наш на столі.
О, Боже наш ласкавий,
За всі дари Твої
Хвала Тобі і слава!
Ми дякуєм Тобі!

ЗНАЙ... НА ВСЯК ВИПАДОК

Макс ЛУКАДО

Ще давним-давно прийняв Бог рішення, дуже важливе рішення… І я неймовірно радий, що Він прийняв його, оскільки Бог вирішив створити тебе.

Руки, що творили ущелини, створили й тебе.

Руки, що творили місяць, сонце, дерева, створили й тебе.

Ось тому ти така особлива. Бо ж тебе створив Бог. Він творив тебе по-особливому.

Він зробив так, щоб твої оченята могли бачити.

Він зробив так, щоб твої оченята вміли посміхатися.

Він дав тобі сміх, щоб виражати радість.

Він зробив тебе не схожою ні на кого.

Обійди хоч весь світ, ти не знайдеш нікого з такими ж оченятами, з такими ж губками, з такою ж посмішкою.

А оскільки ти така, зовсім особлива, така несхожа ні на кого, то Бог захотів, щоб ти жила там… де б могла зігрітися, якщо замерзнеш, де б тобі ніколи не було страшно, де б тобі було весело.

І Бог послав тебе мені. І я радий цьому.

Я ніколи не забуду тої першої миті, коли побачив тебе…

Твої оченята були заплющені, твої пальчики стиснуті у два маленьких кулачки, твої щічки були такі пухкенькі.

Я одразу зрозумів: Бог послав мені щось неймовірне, про що треба піклуватися. Я пам'ятаю кожен твій звук в ту першу ніч у нашому домі.

Я чув твоє сопіння. Я чув твоє гукання. Я чув твоє чмокання губками. Я пам'ятаю твій плач, коли ти хотіла їсти, і як тебе годували.

Тепер ти підросла і багато чого вмієш. Ти вмієш ходити й бігати. Ти вмієш гратися й міркувати. Ти вмієш співати і любиш читати книжки. Ти вже не малятко.

І хоча ти ростеш і змінюєшся, та дещо все ж залишатиметься незмінним.

Я завжди буду любити тебе. Я завжди буду обіймати тебе. Я завжди буду захищати тебе. Я хочу, щоб ти знала це… Знала на всяк випадок.

Пам'ятай, я завжди буду поруч з тобою.

Поклич мене, коли в темряві почуєш шум, що налякає тебе.

Поклич мене, коли тіні видаватимуться тобі страшними чудовиськами.

Поклич, коли настануть важкі часи, коли діти в школі будуть жорстокими й відвернуться від тебе.

Якщо твої оцінки у школі будуть поганими, а вчитель буде невдоволеним тобою, приходь до мене… тому що я люблю тебе. І завжди буду любити. Знай це на всяк випадок. І ще, я завжди буду поруч, щоб розповісти тобі про Бога.

Що Він любить тебе.

Що оберігає тебе.

Бог хоче, щоб я обов'язково розповів тобі про рай, те дивне місце, де немає сліз, де немає страхів, де немає злих людей.

Там не треба говорити «прощавай» чи «спокійної ночі», чи «я голодна».

Там не буває холодно, немає хвороб, нікого боятися.

У раю ти будеш так близько до Бога, що Він зможе обняти тебе, як обіймаю я. Це буде дивовижно. І я там також буду, я обіцяю. Ми разом будемо там. Пам'ятай про це…

Знай… на всяк випадок.

ПОЕЗІЯ

Зоряна ЖИВКА

ОСІННІЙ СЛАВЕНЬ

Яблука солодкі яблуню укрили,
Золота хлібина сяє на столі –
З Божої любові нива нам вродила.
Дякуємо, Царю, за дари землі!
Дякуємо, Боже, за кавун і диню,
За духмяні груші, сливи, виноград!
Хай Тобі лунає, Господи, хваління,
Що благословив Ти наш город і сад!
Знову кличе поле до роботи стати.
Нам даруй годину вчасно і дощі!
Поможи нам, Боже, у Христі зростати,
Щоб Тебе прославить плодом у душі!

ПЛОДИ СВЯТОГО ДУХА

Твоє серце – таємничий сад.
Мешкає, працює в нім Дух Божий.
Скарб чеснот плекає благодать,
Щоб на Небеса твій сад був схожий.

Вона найбільший скарб, найперший плід.
Без неї мертві всі слова всіх мов.
Бо нею Бог і сотворив наш світ,
І викупив його. Цей плід – ЛЮБОВ.
Бува зростає гріх, немов бур'ян,
Приносить сум, тривоги, заздрість.
Та Дух Святий у серці християн
Викохує солодку світлу РАДІСТЬ.
Вітрів чимало приліта до нас,
Тому якглибше ти пускай коріння –
І визріє тоді в потрібний час
Терпкий, але корисний плід – довготерпіння.
Від суєти давно стомився світ –
Тривоги й клопоти затягують у вир.
Але звисає зі слухняних віт –
Христовий дар – Господній МИР.
У мороці без неї світ потоне.
Від злості все охопить марнота.
Її нам треба тонни, тонни, тонни!
Цей плід коштовний – Божа ДОБРОТА.
Воно поранення усі лікує.
Діла його крокують у безсмертя.
Добро без нього зовсім не смакує.
Таке важливе перед Богом МИЛОСЕРДЯ.
Є від лукавих стріл надійний щит –
Лиш має бути віддана і щира.
Як золото нехай вона блищить!
Перлина саду Божого – це ВІРА.
Їй гордість достигати заважає,
Проте без неї неможлива праведність.
Цей плід блаженством Сам Господь вважає:
Вспадкує землю тиха ЛАГІДНІСТЬ.
"Усе мені можливо!" – до сваволі
Один лиш крок, а гріх – поганий гість,
Коли спокус чигає скрізь доволі,
Нам є від Духа плід чудовий – стриманість.
Твоє серце – таємничий сад.
Мешкає, працює в нім Дух Божий.
Плід чеснот плекає благодать,
Щоб на Небеса твій сад був схожий.

ПРИТЧА ПРО СІЯЧА

Вийшов сіяч у поле.
Ранок, чорніє рілля.
Прийме зерно, як долю,
Зранена плугом земля.
Ті золоті зернини
У сіячевій жмені –
Плоду чекання, нині
Повні снаги й натхнення.
Впали одні обіч шляху,
Що в далину курився.
Стали обідом птаху –
Марно сіяч трудився.
Інші – на ґрунт кам'янистий.
Швидко рости почали.
Сонце зійшло променисте –
Швидко вони пов'яли.
Ще одні впали між терен.
Вигнався той – поглушив.
Не дочекатися зерен,
Тільки бур'ян лишивсь.
Решта на добру землю
Впали в обійми ниви.
Золотом сяють стебла
У промінцях пестливих.
…Чути коси голос,
Пісня женців тане…
Пада рясний колос –
Хлібом зерно стане.

Кросворд

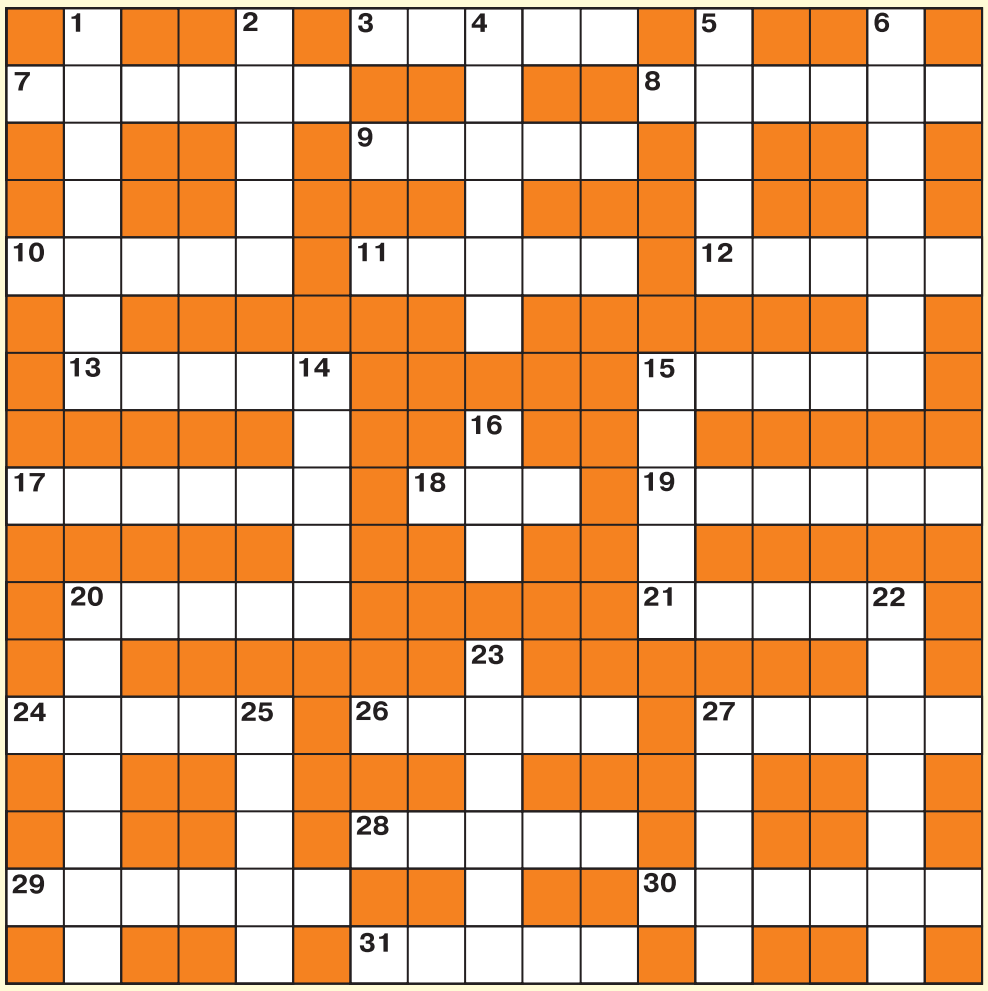

По вертикалі: **1.**Син Якова. **2.**Місце, де Яків розлучився з Лаваном. **4.**Долина на півдні Єрусалима. **5.**Власник виноградника, сусід царя Ахава. **6.**Місто, збудоване Німродом. **14.**Місто на побережжі Італії. **15.**Бог вогню. **16.**Повивальна бабка євреїв в Єгипті. **20.**Тетрарх в Авіліні. **22.**Морський порт Македонії, що стало першим містом Європи, у якому побував апостол Павло. **23.**Група вояків римської армії. **25.**Ім'я Месаїла в Єгипті. **27.**Долина, де жила Даліла.

По горизонталі: **3.**Річка, що витікала з Едему. **7.**Вірний Богові пророк, за що потрапив у лев'ячий рів. **8.**Один з євангелістів. **9.**Один із друзів Йова. **10.**Початок. **11.**Варісус, ворожбит. **12.**До цього прирівнюється життя людини. **13.**Так звали вчителя Семена в Антіохії. **15.** Сестра Лазаря. **17.**Вродлива дівчина-шунамітка, яка прислуговувала Давидові. **18.**Невістка Ноомі. **19.**Стародавня міра довжини. **20.**Місто на Криті, біля Доброї Пристані. **21.**Місто, що назване «містом Нахора». **24.**Батько Арама та син Фареса. **26.**Місто, у якому промовляв апостол Павло в ареопазі. **27.**Третій священний місяць єврейського календаря. **28.**Батько Вірсавії. **29.**Місто Юди (Єг.15:62). **30.**Перший день тижня. **31.**Гора, на якій Бог дав Мойсеєві 10 заповідей.

Відповіді на кросворд, розміщений у № 8 (серпень), 2013 р.

По горизонталі: *1.Гілгал. 3.Єлисей. 7.Невайот. 8.Агав. 10.Лот. 11.Пафа. 15.Асаїл. 16.Білга. 20.Міль. 21.Ніл. 22.Алва. 25.Віфанія. 26.Ячмінь. 27.Сарана.*

По вертикалі: *1.Гілеад. 2.Анна. 4.Літо. 5.Йокшан. 6.Найот. 9.Апостол. 12.Авігаїл. 13.Кіш. 14.Сім. 17.Амація. 18.Сіхар. 19.Тамара. 23.Іван. 24.М'ята.*

Голос надії

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно

Пожертви на газету надсилайте: «Християнська місія «Голос надії» р/р № 26003055430080 в Приватбанку м. Луцька МФО №303440, код 13359754 або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: «На газету»

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 10000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісяця

Редактор:
Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Вороніхіна, 14а м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: 0332-78-80-82; 0332-25-44-06
Факс: 0332-78-97-98
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
Skype: golos_nadiyi
www.voice.org.ua

Віддруковано на видавництві "А–прінт" ТОВ «ДІМ», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52 27 37
Зам. № 883